

Ноевият ковчег

След смъртта на Авел и прогонването на Каин Адам и Ева живели още дълго. Когато светът бил млад, животът на хората бил дълъг няколкостотин години. След време им се родили и други деца. Първото било момче, което нарекли Сит. Осемстотин години след неговото раждане Адам и Ева починали. По това време семейството им било прераснало в голямо племе.

С течение на времето потомците на Каин и Сит се смесили. Забравили за своето минало и за своя Бог. Работели, забавлявали се, забогатявали и се прекланяли само пред нещата, сътворени от собствените им ръце. Вече не знаели как да бъдат добри един към друг, а в своя Бог съвсем не вярвали. Разврат и насилие се ширели по цялата земя. Натъжил се Господ и ги предупредил да се върнат към праведния живот: „Човек отсега нататък ще живее не повече от сто и двадесет години, ако нечестивостта не престане да съществува“. Но никой не му повярвал. И Господ разбрал, че доброто завинаги е прогонено от душите на хората. Разкалял се, че ги е сътворил. В своята скръб Той решил да премахне живота от лицето на земята.

Но все пак в тези злочести времена имало един човек, който се стремял към праведен живот. Той се казвал Ной. Затова Господ решил да го запази жив. Веднъж той му казал: „Дойде време да сложа край на всичкото това насилие и зло. Ще унищожа всички живи същества и цялата земя заедно с тях“. След това Господ наредил на Ной да построи ковчег, който да е висок 45 стъпки, дълъг 450 и широк 75 стъпки. Вътре трябвало да има три равнища – долно, горно и средно, а целият ковчег да бъде намазан със смола, за да не пропуска вода. Господ наредил на Ной още да подбере от всяко живо същество без човека по две – мъжко и женско. От птиците и животните, които са му най-необходими, да вземе по седем двойки. „На земята ще има потоп – рекъл Господ – и всичко под небето ще загине.“ Затова Ной трябвало да събере в ковчеза и храна за своето семейство, птиците и животните, които щели да бъдат с него.

След като всичко било изпълнено, Ной заедно със семейството си и избраните птици и животни влезли в ковчеза. Изминали седем дни и поройни дъждове завалели навсякъде по земята. Хората побързали да се приберат на сушина в къщите си. Но пороите не спирани – нивото на водата бавно се покачвало. Заливала дворовете и домовете. Уплашени, хората бягали към хълмовете и планините, за да се спасят. Но водната стихия ги следвала по петите. Реки и езера, морета и океани се надигнали и се слели в едно със

сипещите се от небето порои. Всичко изчезнало под водата – хора и птици, животни и дървета. Само Ноевият ковчег се носел над водната повърхност.

Валяло четиридесет дни и нощи. След това дъждът спрял и силен вятър разгонил облаците от небето.

Повече от шест месеца плавал Ноевият ковчег по спокойното море. Едва на седемнадесетия ден от седмия месец той спрял в планината Арарат. Ной искал да разбере дали е изсъхнала земята и затова пуснал от прозореца един гарван. Но той полетял самотен в небето и след като не намерил никъде суша, се върнал. Тогава Ной изпратил един гълъб. Но и той се върнал. След седем дена отново го пуснал. Този път гълъбът се върнал чак вечерта, като носел в човката си маслиново клонче. Ной почакал още седем дена и за трети път пуснал гълъба. Този път той не се върнал, защото земята била изсъхнала.

Ной отворил вратата на ковчега и всички стъпили на земята. Светът започнал своя нов живот. Ной изградил жертвеник и принесъл жертвоприношение в знак на благодарност към Бога, че е запазил живот на земята.

Господ се зарадвал на добрината в сърцето на Ной. Заклел се никога повече да не унищожава хората и благословил Ной и синовете му. След това той сътворил на небето огромна дъга и рекъл: „Това е знак на завета между нас“. Оттогава дъгата е символ на доброто отношение на Господ към хората.